

Karmel 3/2002

“Gud har tagit till sin skalpell”

Ur ett brev av Dom John Chapman, benediktin, till en benediktinnunna, 13 oktober 1925

...Faktum är att ni nu färdas mycket snabbare mot Gud. Precis som det tidigare utan tvivel tog litet tid för er att förstå att “den inre samlingens bön” var bra och inte bara slöseri med tid eller ingenting alls, så tar det litet tid att upptäcka att vi *verkligen* endast önskar Guds vilja och överlämnar oss åt honom när vi inte kan be, när vi är fulla av tankspriddhet, världslighet, frestelser och revolt.

Men jag lovar att ni efter en liten tid kommer att erfara att Gud själv lär er, och detta effektivt, att *endast vilja hans vilja*. Ni trodde att ni ville den tidigare, eftersom ni *kände* det som om ni ville den. Men när hans hand med tyngd kom ner över er och tog bort alla de rent andliga och förträffliga känslor som ni förlitade er på, upptäckte ni att det var Guds gåvor i er besittning som ni litade på, och att ni inte insett att *allt kommer från Gud och är hans goda gåva till själen*. “För den som älskar Gud samverkar allt till det bästa.”

Ni började lära er detta när Gud tog bort alla de gåvor som ni trodde var bra för er och gav er allt som ni var säker på var skadligt för er. Allt ni beskriver i ert brev är Guds gåva till er. Tacka honom för det. Tron säger er att allt är bra – det är bara ert gensvar som är ofullkomligt.

(Det är förfärligt hårt. Jag känner ett enormt medlidande med er när jag skriver detta. Men Gud älskar er mycket mer! Lita på honom, på att han vet vad han gör).

Vi måste lära oss i praktiken det vi alltid visste i teorin, att allt som sker är Guds vilja. Guds vilja är alltid inriktad på vårt bästa. Guds vilja mejslar ut hans Sons likhet i oss. Varje ögonblick är ett budskap om Guds vilja. Varje yttre händelse, allt som befinner sig utanför oss och *t.o.m. varje ofrivillig tanke och känsla inom oss* är Guds egen beröring. Vi lever förbundna med Gud. Allt vi kommer i kontakt med, alla omständigheter i vårt dagliga liv och alla våra inre reaktioner, vare sig av glädje eller smärta, är en följd av Guds handlande. Vi lever i Gud, i det Gud gör, som fisken i vattnet. Det kommer inte på fråga att försöka *känna* att Gud är här eller att klaga över att han är långt borta, när han väl lärt oss att vi badar i honom, i hans handlande, i hans vilja.

Och vad skall ni då *göra*? Jag svarar:

- 1) Var mycket samvetsgrann vad gäller era yttre plikter: punktlighet, lydnad, trohet mot dagordningen och framför allt kärlek till nästan och osjälviskhet.
- 2) Vad det övriga beträffar så GÖR INGENTING. Låt Gud handla. Försäkra honom oupphörligen (antingen uttryckligen eller underförstått, genom att låta honom hållas) att ni litar totalt på att han handlar rätt, att ni *vill* det tillstånd han försätter er i och inget annat eller att ni inte har något val och helt enkelt accepterar och utan någon sinnlig glädje helhjärtat tar emot vad han än sänder er.
- 3) Er *bön* kommer att bestå av att ni tillbringar den avsatta tiden så gott det går – i möjligaste mån genom att ordlöst bara tillhöra Gud och endast ta till ord för att undvika förströddhet. Vid slutet (och rakt igenom) skall ni tacka Gud för att han ger er *just denna bön* och ingen annan. Förmodligen kommer den att bestå av: I) bara förströddhet eller oro, eller II) ingenting alls, eller III) yttersta bedrövelse och känslor av förtvivlan, eller IV) att det inte finns någon Gud, eller V) att allt är förfärligt och slöseri med tid och möda. Sedan (men inte omedelbart) kommer ni att känna – i en högre del av själen än ni tidigare erfarit – hur mycket bättre detta är än vad ni blivit van vid, och att ni hellre skulle vilja lida så här om det är Guds vilja än att ha den mest andliga njutning.

När ni börjar *leva* i denna själens högre del har ni gjort framsteg, och kanske blir ni då värdig ännu mer oväntade prövningar! Men *ni kommer alltid att ha den nödvändiga styrkan för dem alla*, så det finns inget att vara rädd för.

Tänk slutligen så litet ni kan på allt det här. Gud har tagit till sin skalpell, och ni hjälper honom inte med att titta på. Han kan sköta saken bättre om ni är upptagen med annat. Försök att höja er över er själv, skratta åt era bedrövelser och säg att ni vet att de kommer att gå över. För det gör de. Det verkar vara ett faktum att Gud *alltid ger oss andrum*.

Under tiden försäkrar jag att allt är bra. Det vet ni också i de högsta själsregionerna. Men om Gud vill pröva er med känslan att allt är på tok, kan jag inte säga någonting som förmår övertyga er om att det är som det skall vara. Men det *kommer* att bli bra i alla fall. Säg *Deo gratias* i hjärtat hela tiden.

Med detta menar jag inte att ni inte bör be om befrielse. Det är klart att ni måste göra det – men inte som ett absolut krav, bara med orden: “Fader, låt denna bägare gå förbi mig. Men inte som jag vill utan som du vill”.

Det finns väl knappast någon andlig läsning ni kan ha så stort utbyte av just nu. Ändå vill jag mycket bestämt rekommendera Père de Caussades andliga brev... Där kan ni finna utmärkta råd. Men ni behöver dem inte. Gud har själv tagit itu med er och undervisar er.

Fatta mod. Låt honom verka. Ni kan hjälpa till genom att inte lägga er i – dvs genom att inte ängslas eller klaga utan i stället försöka vara lugn och tillitsfull och nöjd..

Jag hoppas ni snart lär er detta för då kommer ni inte att vilja byta ut ert tillstånd mot något annat. Till och från förblir det ändå ett lidande, med den skillnaden att ni blivit enklare och ser Gud i alltihop – inte prövningen, inte lidandet, utan bara Gud som utför sitt verk i själen. Jag kan inte lära er detta men det skall Gud, lite i sänder.

Trötta inte ut er med *ansträngningar*. Det verkar som om ni fortfarande tror att ni kan göra er själv till en god människa. Det kan ni inte. Men Gud både kan och vill – fastän långsamt kanske. Vi kan hindra hans handlande och ställa oss i vägen. Däremot kan vi knappast hjälpa honom alls när väl den första aktiva reningen är över. Försök helt enkelt att stå till Guds förfogande, villig att vara samlad eller förströdd efter vad han finner för gott, känna er god eller usel (vilket är närmare ödmjukheten), eländig eller tröstad. Jag vet att mörkret är förskräckligt ibland – men det är bara så vi lär oss att vi är helt avhängiga av Gud, att vi inte har något av oss själva, att t.o.m. vår kärlek till och längtan efter honom lätt blir självisk. “Det heliga Korsets konungliga väg” [jfr “Om Kristi efterföljelse”] är den enda vägen. Men ni kommer att upptäcka att mörkret är Gud själv och lidandet hans närhet...

Tala inte som om det vore få som hungrade efter Gud lika mycket som ni. Gud kallar människor på olika sätt, och vissa erfar sin kärlek till honom annorlunda. Men jag känner dem som har precis samma känsla av “hunger” som ni beskriver – bara i ännu högre grad. En är en dam ute i världen och en annan präst med stor arbetsbörda. Men hur än vägen närmare bestämt är beskaffad på vilken människor söker komma till Gud, så råkar de ut för “andens natt” om de skall göra riktiga framsteg. Men tänk inte så mycket på det. Ju mindre vi ser in i oss själva desto bättre.

Er tillgivne i Herren...

Ur Karmel nr 3 / 2002

© Downside Abbey

© Karmeliterna (för den svenska texten)